

[Arne Bertelsen.]

ham. I Grønland hjælper familie og venner endnu. Når han er stoppet ned i en kajak, er han en af Arsuks bedste fangere.

En anden landsmand fra Nordgrønland har en hofte, som er stiv i 90° bøjning. Det er klart, at enhver europæer eller amerikaner ville rette denne hofte, så den pågældende kunne gå og ikke måtte hoppe på ét ben, men så ville han ikke have kunnet køre sit hundespannd mere, hverken siddende eller hoppende bag slæden, og han er nu en af de bedste slædeførere i sit distrikt; om sommeren er han vandkører.

Disse eksempler er måske grelle, men i mindre problemer gælder nøjagtigt de samme regler: hvor man ikke forstår, disponerer man forkert. Og det gælder ikke blot lægelige problemer, men i andre fag. F. eks. har fiskeriet specialister, som også har været ude i modtagerlandene og har gjort nøjagtigt de samme erfaringer. Uden nøje viden om modtagerlandets særlige forhold er undervisning og hjælp kun af ringe eller ingen værdi.

Jeg går ud fra, at de ærede medlemmer har forstået de konklusioner, jeg må drage af disse indledende bemærkninger. For det første må man kende det land, man hjælper, meget nøje, og multilateral hjælp gennem FN bliver derfor meget let en tom demonstration. Jeg mener, at man bør vælge den bilaterale hjælp fremfor den multilaterale og sætte sig ordentligt ind i det pågældende modtagerlands problemer. Med mindre midler vil vi gøre væsentlig større gavn — og hvem vil mistænke Danmark for nykolo-nialisme?

Af mine ord vil det ærede ting sikkert også kunne høre, at jeg mener, vi bør gøre mere for vore nordligste landsmænd, ikke mindst prøve på at forstå deres problemer. Heri ligger der ingen kritik af hidtidig dansk indsats. Problemerne i Grønland er vanskeliggere, end de fleste tror, men vore to kolleger her i tinget, som er valgt deroppe, vil sikkert kunne hjælpe os en hel del bedre end både embedsmændene og de såkaldte sommerdanskere og velmenende medlemmer af de forskellige udvalgsrejser.

Jeg ved, at spørgsmålet om multilateral og bilateral hjælp er meget svært, og jeg har selv skiftet standpunkt; men efter mange måneders overvejelser føler jeg mig person-

lig overbevist om den bilaterale hjælps fordele for vort lands vedkommende. Jeg kan kun henstille, at man søger Norges resultater på dette område bedre oplyst, end det hidtil er sket, førend man træffer overilede beslutninger.

I Aktuelt for den 23. september 1961 har bibliotekar Jørgen Schleimann skrevet en kronik, som kaldes „En ren start“. Vil enkelte citater være mig tilladt? Jeg citerer:

„Når det altså viser sig, at vor u-lands-hjælp 1) må ydes i en bestemt politisk hensigt, nemlig som bidrag til en international indkomstudligning mellem rige og fattige lande, 2) har voldsomme og øjeblikkelige politiske virkninger i modtagerlandene og 3) uvægerligt vil blive underkastet en politisk bedømmelse i modtagerlandene, kan man næppe sige, at udvalgets grundprincip om, at hjælpen bør være at betragte som upolitisk, er noget solidt fundament for udvalgets øvrige betragtninger.“

Det kalder han „en ren start“! I kronikken hedder det også:

„U-landshjælpen er både politik og filantropi, men den er mere politik, end den er filantropi. Naturligvis er u-landshjælpen ikke politik i partipolitisk forstand, men den er politik i skattepolitisk eller socialpolitisk forstand på internationalt niveau.“

Hvis disse synspunkter skrevet i socialdemokratiets største avis skal lægges til grund for u-landshjælpen, vil jeg tro, at vi gjorde u-landene en meget stor tjeneste ved slet ikke at deltage. Det har glædet mig meget, at det ærede medlem hr. K. B. Andersen som taler for socialdemokratiet netop giver udtryk for, at hjælpen skal være upolitisk, og altså ikke følger disse synspunkter.

Betænkningen får til slut et par kraftige æselspark: det er i det hele taget en problemfattig betænkning, hvad der desværre kun kan tjene til at gøre læserne mistænksomme og så mistillid til forfatterens evner og redelighed. Evner og redelighed er unægteligt smukt sagt. Jeg er heller ikke nogen stor beundrer af udvalgsbetænkningen, som jo ikke er udmundet i meget andet end et forslag om et stort og indviklet administrativt apparat. Var det ikke rimeligere